

ความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษามหาวิทยาลัย

สุชาดา กรเพชรปानी

มหาวิทยาลัยบูรพา

บทคัดย่อ

ความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษามีความสัมพันธ์โดยตรงกับคุณธรรมของบัณฑิต การที่นักศึกษามหาวิทยาลัยในการสอบแสดงถึงปัญหาของมหาวิทยาลัยในเรื่องคุณภาพของการวัดผลการศึกษา ทำให้การประเมินความสามารถของนักศึกษาไม่ตรงตามสภาพที่แท้จริง นักศึกษาที่ทุจริตในการสอบอาจมีความสามารถต่ำกว่ามาตรฐาน เมื่อสำเร็จการศึกษาออกไปสู่สังคมแล้วไม่สามารถปฏิบัติงานได้ตามมาตรฐานวิชาชีพ การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะของพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการที่นักศึกษาเคยกระทำในมหาวิทยาลัย โดยการสำรวจนักศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐแห่งหนึ่ง จำนวน 583 คน จาก 6 สาขาวิชา ให้นักศึกษารายงานตนเองว่าเคยหรือไม่เคยกระทำพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ได้แก่ การทุจริตในการสอบ การลอกแบบฝึกหัด ความไม่ซื่อสัตย์ในการทำรายงาน และการสร้างข้อมูลเท็จ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าสถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าไคสแควร์ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และการถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่านักศึกษาประมาณร้อยละ 97 รายงานว่าตนเคยกระทำพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ส่วนใหญ่เป็นการลอกแบบฝึกหัด รองลงไปเป็นการทุจริตในการสอบ การเปลี่ยนแปลงข้อมูล และไม่ซื่อสัตย์ในการทำรายงาน นักศึกษาชายมีแนวโน้มที่จะยอมรับและกระทำความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการมากกว่านักศึกษาหญิง ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ความตั้งใจกระทำความไม่ซื่อสัตย์ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม และการคล้อยตามกลุ่มเพื่อน สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการได้ ร้อยละ 13 การวิจัยครั้งนี้เสนอแนะว่าผู้บริหารมหาวิทยาลัยควรกำหนดประมวลจริยธรรมทางวิชาการ เพื่อควบคุมพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษา และนักวัดผลการศึกษาน่าจะศึกษาวิธีการวัดความคลาดเคลื่อนจากการทุจริต เพื่อทำให้คะแนนจากการวัดถูกต้องยิ่งขึ้น

ACADEMIC DISHONESTY AMONG UNIVERSITY STUDENTS

Suchada Kornpetpanee,
Burapha University, Thailand

ABSTRACT

Academic dishonesty among students is directly related to the integrity of graduates. Cheating by students exacerbates the university's problems regarding the quality of educational measurement; student ability cannot be accurately evaluated. Students who cheat probably have less competence, and are unable to work at a professional standard level after graduating. The purpose of this research, then, was to study the characteristics of dishonesty behavior used by students at the university level. The sample consisted of 583 students from six disciplines studying at a state university. The students themselves reported whether they engaged in any of four types of academic dishonesty: cheating at a test, copying others' assignments or homework, reproducing or cheating in doing reports, and fabrication or making up data.

The results indicated that 97 percent of students reported dishonest behavior. Most of them revealed they copied others' assignments, cheated at a test, made up data, and cheated when doing reports, respectively. Male students are likely to accept and conduct dishonesty more than female students. Grade point average (GPA) was positively correlated to academic dishonesty behavior. Intension, GPA, and following peer group accounted for 13 percent of the total variance of academic dishonesty. It is suggested that university administrators ought to propose honor codes to control the unethical behavior of students. Those who are in the field of measurement should think about how to determine and monitor the assessment error introduced by cheating, cheating error, in order to derive more accurate scores from the measurement process.

ความนำ

มหาวิทยาลัยมีบทบาทหน้าที่สำคัญประการหนึ่ง คือการสร้างบรรยากาศหรือสภาพแวดล้อมการเรียนการสอนที่เกื้อหนุนและส่งเสริมการผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพให้กับสังคม เป็นบัณฑิตที่มีทักษะและความสามารถด้านวิชาการสูง และต้องเป็นผู้มีมาตรฐานสูงด้านคุณธรรม มีความซื่อสัตย์ มีจรรยาบรรณ มีความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม การกระทำความคิดทางวิชาการหรือการทุจริตในการเรียนและการสอบของนักศึกษา มีความสัมพันธ์โดยตรงกับคุณธรรมของบัณฑิต จึงเป็นเรื่องที่สถาบันการศึกษาจะต้องให้ความสำคัญและดำเนินการป้องกันและแก้ไขปัญหาเรื่องนี้อย่างจริงจัง การที่นักศึกษาทุจริตในการเรียนและการสอบ แสดงให้เห็นปัญหาของสถาบันการศึกษาอย่างชัดเจนสองประการคือ ประการแรกเป็นการคุกคามต่อคุณภาพของการวัดผลและประเมินผลการศึกษา ทำให้ผลการประเมินความสามารถของนักศึกษาไม่ถูกต้อง ประการที่สองนักศึกษที่ทุจริตในการเรียนและการสอบอาจจะมีระดับการเรียนรู้ที่แท้จริงต่ำกว่ามาตรฐาน ไม่พร้อมที่จะเรียนรายวิชาขั้นสูงต่อไปหรืออาจจะสำเร็จการศึกษาออกไปสู่สังคมโดยไม่สามารถปฏิบัติงานได้ตามมาตรฐานวิชาชีพ งานวิจัยของต่างประเทศหลายเรื่องก็แสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่ไม่เคารพเรื่องความซื่อสัตย์ทางวิชาการหรือคุณธรรมทางวิชาการในมหาวิทยาลัยมีแนวโน้มที่จะไม่เคารพคุณธรรมทางวิชาชีพในอนาคต อย่างเช่น โนนิสและสวift (Nonis & Swift, 2001) พบว่าจำนวนครั้งของการทุจริตในระหว่างเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษากับจำนวนครั้งของการทุจริตในที่ทำงานมีความสัมพันธ์กันค่อนข้างสูง แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ไม่ใช่สถานการณ์เฉพาะที่เกิดขึ้นในมหาวิทยาลัย การทุจริตในมหาวิทยาลัยอาจนำไปสู่การทุจริตในสังคม ดังนั้นการรักษาคุณธรรมทางวิชาการในสถาบันการศึกษาจึงเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นว่ามหาวิทยาลัยเป็นสถานที่ซึ่งความรู้และคุณธรรม สามารถพัฒนาได้อย่างมีคุณภาพเพื่อประโยชน์สูงสุดทั้งต่อตัวนักศึกษา เศรษฐกิจและสังคมของประเทศโดยรวม

ในสภาพแวดล้อมปัจจุบัน ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีทำให้นักศึกษาบางคนนำเทคโนโลยีมาใช้ในทางที่ผิด ทำให้การทุจริตในการเรียนและการสอบเป็นไปได้ง่ายขึ้น ประกอบกับสภาพห้องเรียนส่วนมากมีขนาดใหญ่ งบประมาณของสถาบันศึกษามีจำกัด ภาระงานของอาจารย์ที่มากขึ้นทำให้การเอาใจใส่นักศึกษาลดลง ความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนักศึกษาที่เปลี่ยนไปทำให้การอบรมสั่งสอนคุณธรรมแก่นักศึกษาลดน้อยลง สภาพการณ์เหล่านี้ทำให้ปัญหาความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการลุกลามขึ้น ส่งผลให้การแก้ไขปัญหาของมหาวิทยาลัยยิ่งยากขึ้นไปด้วย

ปัญหาความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการในสังคมไทยดังมีข่าวการทุจริตที่เกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ เช่น สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้ส่งสืบสวนข้อเท็จจริงหลังพบว่า ผลการสอบประเมินคุณภาพการศึกษาระดับชาติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนสูงผิดปกติ (มติชนรายวัน, 10 เมษายน 2547: 7) ข่าวทุจริตการสอบคัดเลือกเข้าเป็นนักเรียนนายสิบทหารบก (เดลินิวส์, 1 มีนาคม 2548: 9) เป็นต้น แต่ยังไม่ได้มีการศึกษาปัญหาและพฤติกรรมที่เกิดขึ้นอย่างเป็นระบบ ดังนั้นประเด็นสำคัญที่ควรได้รับการพิจารณาในเบื้องต้นคือ การศึกษาลักษณะของพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการที่นักศึกษาเคยกระทำ รวมทั้งปัจจัยที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์

ทางวิชาการ เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษาไทยให้ถูกต้อง และเป็นแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาคือความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. ศึกษาลักษณะและความถี่ของพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการที่นักศึกษาเคยกระทำในมหาวิทยาลัย
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการระหว่างนักศึกษาที่แตกต่างกันในตัวแปร เพศ ชั้นปี สาขาวิชา และระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม
3. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรบุคคล ตัวแปรคุณลักษณะ กับพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษา

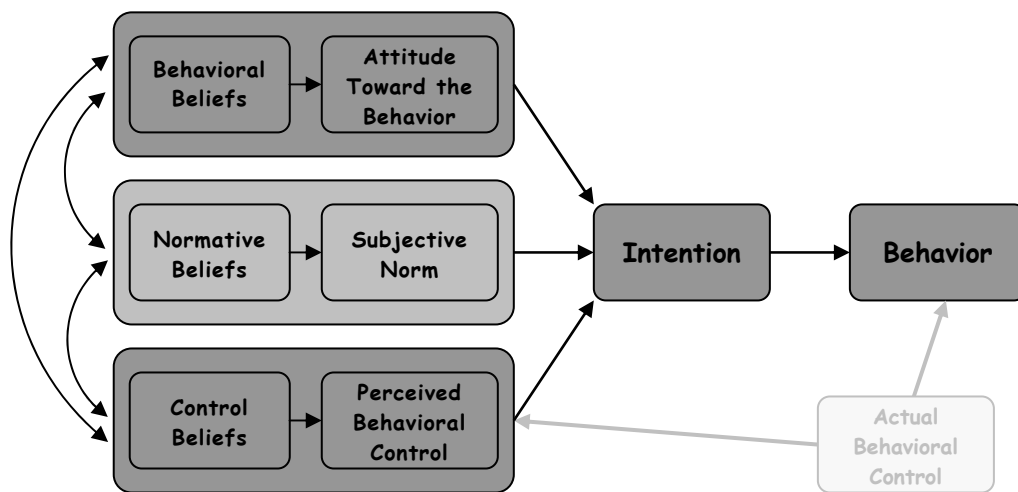
กรอบแนวคิดการวิจัย

มหาวิทยาลัยในประเทศไทยส่วนใหญ่มีประกาศระเบียบของมหาวิทยาลัยระบุข้อความเกี่ยวกับการลงโทษ นักศึกษากรณีพบการทุจริตในการสอบ เช่น การนำเอกสารที่มีข้อความเกี่ยวข้องกับการสอบเข้าไปใช้ในการสอบ โดยไม่ได้รับอนุญาต การส่งเอกสารใด ๆ ต่อกัน การลอกคำตอบโดยใช้วิธีการใด ๆ ในการสอบ การสอบแทนกัน เป็นต้น การกำหนดบทลงโทษ ให้ปรับตกในวิชาที่ทำการทุจริต (มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, <http://recordsoffice.bu.ac.th/reg17.html>) มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (<http://reg.psu.ac.th/regulation.asp>) ได้กำหนดระเบียบมหาวิทยาลัยว่าด้วยการศึกษา ชั้นปริญญาตรี พ.ศ.2547 เรื่อง การวัดและประเมินผล ข้อ11.10 เมื่อมีการตรวจพบนักศึกษาทุจริตในการวัดผล ประเภททุจริตการสอบ โทษที่กำหนดให้พักการศึกษาหรือให้ได้รับระดับคะแนนตามที่กำหนดในบทลงโทษ หรือให้ออก หรือไล่ออก เป็นต้น ส่วนมหาวิทยาลัยต่างประเทศหลายสถาบันได้กำหนดมาตรฐานด้านจริยธรรมทางวิชาการ และระบุประเภทพฤติกรรมที่ถือว่าเป็นความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษา เช่น มหาวิทยาลัยนอร์ทเวสเทิร์น ประเทศสหรัฐอเมริกาได้นิยามความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการและระบุตัวอย่างพฤติกรรมที่ถือว่ามีผิด 7 ประเภท ได้แก่ 1) การทุจริตในการสอบหรือการทำรายงาน เช่น ให้ผู้อื่นทำหรือให้นำรายงานของผู้อื่นมาส่ง 2) การนำผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตน 3) การสร้างข้อมูลเท็จหรืออ้างอิงเท็จ 4) การได้มาซึ่งข้อได้เปรียบที่ไม่ยุติธรรมกับผู้อื่น 5) การช่วยเหลือหรือส่งเสริมให้เกิดความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ 6) การปลอมแปลงเอกสารของมหาวิทยาลัย และ 7) การเข้าถึงข้อมูลทางวิชาการหรือทางการบริหารที่ไม่ได้รับอนุญาต (www.northwestern.edu/uacc/defines.html) มหาวิทยาลัยโคโลราโด ประเทศสหรัฐอเมริกา ระบุรายการที่ถือเป็นความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ดังนี้ 1) การนำผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตน รวมถึงการไม่อ้างอิงเจ้าของผลงาน 2) การทุจริตในการสอบ เช่น การลอกผู้อื่นหรือให้ผู้อื่นลอกในขณะสอบ การนำสมุดบันทึกหรือเอกสารที่ไม่ได้รับอนุญาตเข้าห้องสอบ การจดคำตอบเข้าห้องสอบ การเข้าสอบแทนผู้อื่น การให้ผู้อื่นเข้าสอบแทน และการแก้ไขเปลี่ยนแปลงผลการสอบ เป็นต้น (www.colorado.edu/gtp/resources/handbook/acadethics.html) มหาวิทยาลัยไอดาโฮ ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้กำหนดประเภทของความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ 4 ประเภท ได้แก่ การทุจริต การนำผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตน การร่วมมือกับเพื่อนทำ

การทุจริต และการสร้างข้อมูลเท็จหรือการรายงานผลเป็นเท็จ (www.cs.uidaho.edu/~billjunk/AcademicHonesty.html) และมหาวิทยาลัยมิดเดิลเบอรี ประเทศสหรัฐอเมริกา นิยามความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ 3 ประเภท ได้แก่ การนำผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตน การทุจริต และการนำผลงานชิ้นเดียวกันส่งหลายวิชาโดยไม่ได้รับอนุญาต(web.middlebury.edu/academics/honorcode/statement.htm) เป็นต้น

ประเภทของความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการที่มหาวิทยาลัยต่าง ๆ นิยามไว้ข้างต้นได้นำมากำหนดขอบเขตของการศึกษาพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการในการวิจัยนี้ โดยครอบคลุมพฤติกรรม 4 ประเภท ได้แก่ การทุจริตในการสอบ การลอกแบบฝึกหัดหรือการบ้าน ความไม่ซื่อสัตย์ในการทำรายงาน และการสร้างข้อมูลเท็จหรือเปลี่ยนแปลงข้อมูล

ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior) (Ajzen, 1991) สามารถใช้ทำนายพฤติกรรมและค้นหาแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมนั้น โดยทฤษฎีนี้ตั้งอยู่บนแนวคิดที่ว่า มนุษย์ตัดสินใจอย่างมีเหตุผลเมื่อต้องเผชิญกับทางเลือก พฤติกรรมของบุคคลเกิดจากอิทธิพลของ 3 ปัจจัย ได้แก่ 1) ความเชื่อเกี่ยวกับผลลัพธ์ของพฤติกรรมที่น่าจะเกิดขึ้น หรือ เจตคติต่อพฤติกรรม 2) ความเชื่อเกี่ยวกับปกติวิสัยของสังคม หรือกลุ่มอ้างอิง และ 3) ความเชื่อว่าบุคคลสามารถควบคุมผลลัพธ์ของพฤติกรรม หรือการรับรู้ความสามารถควบคุมพฤติกรรม ซึ่งความเชื่อทั้ง 3 ประการนี้มีอิทธิพลต่อความตั้งใจของบุคคลที่จะแสดงพฤติกรรม งานวิจัยหลายเรื่องได้ศึกษาและชี้ให้เห็นว่าทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนสามารถใช้อธิบายพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการได้ (Whitly & Keith-Spiegel, 2002; Beck & Ajzen, 1991; Jordan, 2001; Harding et. al, 2004)

ภาพที่ 1 ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน ของไอเซน (Ajzen, 1991)

ดังนั้น นอกจากตัวแปรบุคคล ได้แก่ เพศ ชั้นปี สาขาวิชา และระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมแล้ว การวิจัยนี้ได้คัดเลือกตัวแปรคุณลักษณะจากทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน เพื่อนำมาเป็นตัวแปรศึกษาความสัมพันธ์กับพฤติกรรมไม่

ข้อสัต์ยทางวิชาการของนักศึกษา ได้แก่ ความตั้งใจกระทำ ความไม่ข้อสัต์ยทางวิชาการ เจตคติต่อความไม่ข้อสัต์ยทางวิชาการ การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน และการรับรู้ความสามารถควบคุมพฤติกรรมไม่ข้อสัต์ยทางวิชาการ

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาพฤติกรรมความไม่ข้อสัต์ยทางวิชาการ ใช้วิธีการให้นักศึกษารายงานตนเองว่าเคยหรือไม่เคยกระทำพฤติกรรมไม่ข้อสัต์ยทางวิชาการ เช่น ทูจริตในการสอบ ลอกแบบฝึกหัดหรือให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัด ทูจริตในการทำรายงาน สร้างข้อมูลเท็จหรือเปลี่ยนแปลงข้อมูล เป็นต้น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐแห่งหนึ่งที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2548 จำนวน 583 คน สุ่มมาจากนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาเลือกเสรี เพื่อให้ได้ตัวอย่างนักศึกษาหลากหลายสาขาวิชาและชั้นปี ในจำนวนนี้เป็นนักศึกษาชาย ร้อยละ 32.8 และนักศึกษาหญิง ร้อยละ 67.2 นักศึกษามาจากทุกชั้นปีโดยเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 (ร้อยละ 65.7) ชั้นปีที่ 2 (ร้อยละ 12.5) ชั้นปีที่ 3 (ร้อยละ 8.7) ชั้นปีที่ 4 ขึ้นไป (ร้อยละ 12.2) ทั้งหมดกำลังศึกษาอยู่ใน 6 สาขาวิชา ได้แก่ มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (ร้อยละ 22.5) ศึกษาศาสตร์ (ร้อยละ 36.0) วิทยาศาสตร์ (ร้อยละ 21.8) สาธารณสุขศาสตร์ (ร้อยละ 7.7) วิทยาศาสตร์การกีฬา (ร้อยละ 7.0) และวิศวกรรมศาสตร์ (ร้อยละ 5.0) นักศึกษาส่วนใหญ่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมอยู่ในระดับ 2.50 – 2.99 (ร้อยละ 32.9) รองลงมา มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 – 3.49 (ร้อยละ 25.2) คะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00 – 2.49 (ร้อยละ 22.5) คะแนนเฉลี่ยสะสม 1.00 – 1.99 (ร้อยละ 12.5) และคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.50 – 4.00 (ร้อยละ 6.9)

เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย แบบรายงานตนเองเรื่องพฤติกรรมไม่ข้อสัต์ยทางวิชาการ และแบบสอบถามปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ตอน ได้แก่ ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบ เจตคติต่อพฤติกรรมไม่ข้อสัต์ยทางวิชาการ การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน การรับรู้ความสามารถควบคุมพฤติกรรม และความตั้งใจกระทำ ความไม่ข้อสัต์ยทางวิชาการ เครื่องมือนี้สร้างขึ้นตามแนวการสร้างแบบสอบถามของทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior) ของไอเซน (Ajzen, 2002) และปรับปรุงจากแบบสอบถามของ นลินี สุวรรณโชติ (2548)

แบบรายงานตนเองเรื่องพฤติกรรมไม่ข้อสัต์ยทางวิชาการ ประกอบด้วยข้อความที่แสดงพฤติกรรมไม่ข้อสัต์ยทางวิชาการ 4 ด้าน ได้แก่ การทูจริตในการสอบ การลอกแบบฝึกหัด ความไม่ข้อสัต์ยในการทำรายงาน และการสร้างข้อมูลเท็จหรือเปลี่ยนแปลงข้อมูล จำนวน 15 ข้อ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .92 ลักษณะการตอบให้นักศึกษารายงานว่าเคยหรือไม่เคยกระทำตามสิ่งที่ระบุในแต่ละข้อความ โดยระบุความถี่ของการกระทำ แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ตั้งแต่ ไม่เคยเลย เคย 1 ครั้ง เคย 2 ครั้ง เคย 3 ครั้ง และเคย 4 ครั้งขึ้นไป

แบบสอบถามปัจจัยที่เกี่ยวข้อง แบ่งออกเป็น 5 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ตัวแปรบุคคลของผู้ตอบ ได้แก่ เพศ ชั้นปี สาขาวิชา และระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม ตอนที่ 2 ความตั้งใจกระทำความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ประกอบด้วยข้อความแสดงพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ จำนวน 15 ข้อ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .94 ให้นักศึกษาพิจารณาว่า ถ้ามีโอกาสที่จะกระทำตามข้อความแต่ละข้อนั้น นักศึกษาคิดว่าเป็นไปได้หรือเป็นไปได้ที่ตนจะกระทำ ตอนที่ 3 การรับรู้ความสามารถควบคุมพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ ประกอบด้วยข้อความแสดงพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ให้นักศึกษาแสดงความคิดเห็นว่าพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ในแต่ละข้อนั้น สำหรับตนเองแล้วเป็นสิ่งที่สามารถทำได้ง่ายหรือทำได้ยาก มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .89 ตอนที่ 4 การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน ประกอบด้วยข้อความแสดงพฤติกรรมของเพื่อนในกลุ่มของนักศึกษาและการชักชวนของกลุ่มเพื่อนให้กระทำพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ให้นักศึกษาพิจารณาว่าจะทำตามหรือไม่ทำตามกลุ่มเพื่อน มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .89 ตอนที่ 5 เจตคติต่อความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .94 มีลักษณะเป็นมาตรจำแนกความหมายโดยใช้ค่าคุณศัพท์คู่ขั้ว (bipolar) 6 คู่ สำหรับวัดพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์แต่ละด้าน การให้คะแนนแบ่งออกเป็น 7 ระดับ แต่ละข้อความมีคะแนน ตั้งแต่ 1 คะแนน ถึง 7 คะแนน แปลความหมายคะแนนดังนี้ 1.00 – 3.50 คะแนน หมายถึง มีเจตคติทางลบหรือไม่เห็นด้วยกับพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ 3.51 – 4.50 คะแนน หมายถึง มีเจตคติเป็นกลางหรือรู้สึกเฉย ๆ ต่อพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ 4.51 – 7.00 คะแนน หมายถึง มีเจตคติทางบวกหรือเห็นด้วยกับพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามชั้นเรียนต่าง ๆ ทำให้ผู้วิจัยสามารถชี้แจงให้นักศึกษาเห็นความสำคัญของการวิจัย และเกิดความมั่นใจว่าการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้จะไม่มีผลเสียใด ๆ ต่อนักศึกษา ทำให้นักศึกษาให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามอย่างจริงจัง

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าสถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าไคสแควร์ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และการถดถอยพหุคูณด้วยวิธี enter

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยแบ่งออกเป็น 6 ตอนดังนี้ 1) นักศึกษาที่เคยกระทำความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ 2) ความตั้งใจที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ 3) การรับรู้ความสามารถควบคุมพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ 4) การคล้อยตามกลุ่มเพื่อนในการกระทำความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ 5) เจตคติต่อความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ และ 6) ตัวแปรที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ

นักศึกษาที่เคยกระทำความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ

ผลการให้นักศึกษารายงานตนเองว่าเคยหรือไม่เคยกระทำความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการตามลักษณะพฤติกรรมที่ระบุไว้ 15 ข้อ แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ (ร้อยละ 50.3) เคยกระทำความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการอย่างน้อย 1 ลักษณะโดยเฉลี่ย 1 ครั้ง รองลงมาเคยกระทำความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการเฉลี่ย 2 ครั้ง (ร้อยละ 27.6) เคยกระทำเฉลี่ย 3 ครั้ง (ร้อยละ 11.7) เคยกระทำเฉลี่ย 4 ครั้งขึ้นไป (ร้อยละ 7.5) และไม่เคยกระทำความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการเลย (ร้อยละ 2.9)

ลักษณะของพฤติกรรมที่นักศึกษารายงานว่าเคยกระทำอย่างน้อย 1 ครั้งขึ้นไป เรียงตามลำดับพฤติกรรมที่นักศึกษาส่วนใหญ่รายงานว่ากระทำมากที่สุดและรองลงมา 5 อันดับแรก ได้แก่ ลอกแบบฝึกหัดเพื่อนหรือให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัด (ร้อยละ 81.8) แอบดูคำตอบของเพื่อนในขณะที่สอบ (ร้อยละ 62.8) เปลี่ยนแปลงข้อมูลบางส่วนจากการศึกษาค้นคว้าเพื่อให้รายงานเป็นไปตามที่ต้องการ (ร้อยละ 62.6) ส่งสัญญาณให้คำตอบกับเพื่อนในขณะที่สอบ (ร้อยละ 59.9) และสร้างข้อมูลเพิ่มเติมนอกเหนือจากที่ค้นคว้าหรือเก็บรวบรวมได้ (ร้อยละ 59.5)

ด้านการทุจริตในการสอบพบว่า ลักษณะพฤติกรรมที่นักศึกษาส่วนใหญ่กระทำมากที่สุดและรองลงมาตามลำดับ ได้แก่ แอบดูคำตอบของเพื่อนในขณะที่สอบ (ร้อยละ 62.8) ส่งสัญญาณให้คำตอบกับเพื่อนในขณะที่สอบ (ร้อยละ 59.9) ส่งคำตอบให้เพื่อนในขณะที่สอบ (ร้อยละ 50.8) จดบันทึกหรือนำเอกสารที่มีคำตอบเข้าห้องสอบ (ร้อยละ 47.5) จดคำตอบบนเครื่องเขียนเข้าห้องสอบ (ร้อยละ 31.6) จดคำตอบบนร่างกายเข้าห้องสอบ (ร้อยละ 25.6) และจดคำตอบลงบนเสื้อผ้าเข้าห้องสอบ (ร้อยละ 15.8)

ด้านความไม่ซื่อสัตย์ในการทำรายงานพบว่า ลักษณะพฤติกรรมที่นักศึกษาส่วนใหญ่กระทำมากที่สุดและรองลงมาตามลำดับ ได้แก่ การคัดลอกข้อความจากรายงานของเพื่อนมาเป็นของตน (ร้อยละ 49.1) การนำข้อความของผู้อื่นมาเขียนในรายงานโดยไม่มีการอ้างอิง (ร้อยละ 41.7) การจ้างเพื่อนหรือรับจ้างเพื่อนทำรายงาน (ร้อยละ 26.8) และการนำรายงานของผู้อื่นมาส่งอาจารย์เป็นของตน (ร้อยละ 20.9)

ด้านการสร้างข้อมูลเท็จหรือเปลี่ยนแปลงข้อมูลพบว่า ลักษณะพฤติกรรมที่นักศึกษาใช้มากที่สุดและรองลงมาตามลำดับ ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงข้อมูลบางส่วนจากการศึกษาค้นคว้าเพื่อให้รายงานเป็นไปตามที่ต้องการ (ร้อยละ 62.6) การสร้างข้อมูลเพิ่มเติมนอกเหนือจากที่ค้นคว้าหรือเก็บรวบรวมได้ (ร้อยละ 59.5) และการสร้างข้อมูลเท็จหรือรายงานผลการทดลองเท็จ (ร้อยละ 50.3)

ตารางที่ 1 ร้อยละของนักศึกษาที่กระทำความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการแต่ละประเภท

ประเภท/ลักษณะพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ	จำนวนครั้งที่เคยกระทำ				
	ไม่เคย	1 ครั้ง	2 ครั้ง	3 ครั้ง	4 ครั้ง ขึ้นไป
ด้านการทุจริตในการสอบ					
1. จดบันทึก/นำเอกสารที่มีคำตอบเข้าห้องสอบ	52.5	12.2	12.0	5.3	18.0
2. จดคำตอบบนร่างกายเข้าห้องสอบ	74.5	6.2	4.6	1.5	13.2
3. จดคำตอบบนเครื่องเขียนเข้าห้องสอบ	68.5	9.4	5.3	2.6	14.2
4. จดคำตอบบนเสื้อผ้าเข้าห้องสอบ	84.2	1.7	1.4	1.2	11.5
5. ส่งคำตอบให้กับเพื่อนในขณะที่สอบ	49.3	14.2	10.1	7.2	19.2
6. แอบดูคำตอบของเพื่อนในขณะที่สอบ	37.2	17.0	16.0	8.4	21.4
7. ส่งสัญญาณให้คำตอบกับเพื่อนในขณะที่สอบ	40.5	14.2	14.4	8.1	22.8
ด้านการลอกแบบฝึกหัด					
8. ลอกแบบฝึกหัดเพื่อน/ให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัด	18.2	5.7	12.3	5.1	58.7
ด้านความไม่ซื่อสัตย์ในการทำรายงาน					
9. อ้างเพื่อน/รับอ้างเพื่อนทำรายงาน	73.3	7.7	6.0	2.4	10.6
10. คัดแปลงข้อความจากรายงานของเพื่อนมาเป็นของตน	51.0	14.4	12.3	5.5	16.8
11. นำข้อความของผู้อื่นมาเขียนในรายงาน โดยไม่มีการอ้างอิง	58.4	13.0	8.7	4.5	15.4
12. นำรายงานของผู้อื่นมาส่งเป็นของตน	79.2	3.9	2.9	1.0	13.0
ด้านการสร้างข้อมูลเท็จ					
13. สร้างข้อมูลเท็จ/รายงานผลการทดลองเท็จ	49.8	16.8	12.5	3.1	17.8
14. สร้างข้อมูลเพิ่มเติมนอกเหนือจากที่ค้นคว้าหรือเก็บรวบรวมได้	40.5	16.1	13.6	7.5	22.3
15. เปลี่ยนแปลงข้อมูลบางส่วนจากการศึกษาค้นคว้าเพื่อให้รายงาน เป็นไปตามที่ต้องการ	37.4	16.5	16.1	7.5	22.5

การเปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการระหว่างกลุ่ม

ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการระหว่างนักศึกษาชายกับนักศึกษาหญิงปรากฏว่า นักศึกษาชายมีแนวโน้มที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการมากกว่านักศึกษาหญิง โดยพิจารณาจากค่าร้อยละของนักศึกษาที่รายงานว่าเคยกระทำความไม่ซื่อสัตย์ในแต่ละลักษณะ เฉพาะเรื่องการลอกแบบฝึกหัดเพื่อนหรือให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัดเท่านั้นที่นักศึกษาหญิงมีแนวโน้มที่จะกระทำมากกว่านักศึกษาชาย ส่วนพฤติกรรมลักษณะอื่น

นักศึกษาชายมีแนวโน้มที่จะกระทำมากกว่านักศึกษาหญิง เมื่อใช้วิธีการทดสอบค่าสถิติไคสแควร์เปรียบเทียบค่าสัดส่วนระหว่างกลุ่มพบว่า ลักษณะพฤติกรรมที่นักศึกษาชายกระทำมากกว่านักศึกษาหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ .05 ได้แก่ การจดคำตอบบนร่างกายเข้าห้องสอบ การจดคำตอบบนเสื้อผ้าเข้าห้องสอบ การจ้างเพื่อนหรือรับจ้างเพื่อนทำรายงาน ดัดแปลงข้อความจากรายงานของเพื่อนมาเป็นของตน และนำรายงานของผู้อื่นมาส่งเป็นของตน ส่วนพฤติกรรมอื่นไม่แตกต่างกัน

ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการระหว่างนักศึกษาชั้นปีต่างกันแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาชั้นปีต่างกันกระทำความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการแต่ละลักษณะแตกต่างกันไป เช่น นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ลอกแบบฝึกหัดเพื่อนหรือให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัดมากกว่านักศึกษาชั้นปีอื่น นักศึกษาชั้นปีที่ 3 ส่งสัญญาณให้คำตอบกับเพื่อนในขณะที่สอบมากที่สุด นักศึกษาชั้นปีที่ 4 ขึ้นไปแอบดูคำตอบของเพื่อนในขณะที่สอบมากที่สุด และ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 จดคำตอบลงบนเสื้อผ้าเข้าห้องสอบมากที่สุด เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ผลการเปรียบเทียบค่าสัดส่วนระหว่างกลุ่มแสดงว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 2 แสดงพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการมากกว่าชั้นปีอื่น 4 เรื่อง ได้แก่ จดคำตอบบนเครื่องเขียนเข้าห้องสอบ ลอกแบบฝึกหัดเพื่อนหรือให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัด นำรายงานของผู้อื่นมาส่งเป็นของตน และสร้างข้อมูลเท็จหรือรายงานผลการทดลองเท็จ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 แสดงพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการมากกว่าชั้นปีอื่น 3 เรื่อง ได้แก่ จดบันทึกหรือนำเอกสารที่มีคำตอบเข้าห้องสอบ ส่งคำตอบให้เพื่อนในขณะที่สอบ และส่งสัญญาณให้คำตอบกับเพื่อนในขณะที่สอบ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 แสดงพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการมากกว่าชั้นปีอื่น 2 เรื่อง ได้แก่ จดคำตอบบนร่างกายเข้าห้องสอบ และจดคำตอบบนเสื้อผ้าเข้าห้องสอบ ส่วนนักศึกษาชั้นปีที่ 4 แสดงพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการมากกว่าชั้นปีอื่น ในเรื่องแอบดูคำตอบของเพื่อนในขณะที่สอบ พฤติกรรมลักษณะอื่นนอกจากนี้ไม่แตกต่างกันในแต่ละชั้นปี

ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการระหว่างนักศึกษาต่างสาขาวิชาแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาต่างสาขาวิชากระทำความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการแต่ละลักษณะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ยกเว้นเรื่องการสร้างข้อมูลเพิ่มเติมนอกเหนือจากที่ค้นคว้าหรือเก็บรวบรวมได้ที่ไม่แตกต่างกัน นักศึกษาสาขาวิชาวิทยาศาสตร์การศึกษามีแนวโน้มที่จะกระทำมากกว่าสาขาวิชาอื่น ๆ ในเรื่อง จดคำตอบบนร่างกาย จดคำตอบบนเครื่องเขียน จดคำตอบบนเสื้อผ้าเข้าห้องสอบ ส่งสัญญาณให้คำตอบกับเพื่อน จ้างเพื่อนหรือรับจ้างเพื่อนทำรายงาน ดัดแปลงข้อความจากรายงานของเพื่อน นำข้อความของผู้อื่นมาเขียนโดยไม่อ้างอิง นำรายงานของผู้อื่นมาส่งเป็นของตน สร้างข้อมูลเท็จหรือรายงานผลการทดลองเท็จ และเปลี่ยนแปลงข้อมูลบางส่วนเพื่อให้รายงานเป็นไปตามที่ต้องการ นักศึกษาสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์มีแนวโน้มกระทำมากกว่านักศึกษาสาขาวิชาอื่นในเรื่อง จดบันทึกหรือนำเอกสารที่มีคำตอบเข้าห้องสอบ ส่งคำตอบให้เพื่อนในขณะที่สอบ แอบดูคำตอบของเพื่อนในขณะที่สอบ และลอกเพื่อนหรือให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัด

ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการระหว่างนักศึกษามีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมแตกต่างกันแสดงให้เห็นว่า นักศึกษามีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมแตกต่างกันแสดงพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการแตกต่างกัน

อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 หลายลักษณะ นักศึกษาที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสูงมีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการมากกว่านักศึกษาที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยปานกลางและต่ำหลายลักษณะ นักศึกษาที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป มีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์มากกว่าในเรื่องต่อไปนี้ จดคำตอบบนร่างกาย จดคำตอบบนเครื่องเขียน จดคำตอบบนเสื้อผ้าเข้าห้องสอบ จ้างเพื่อนหรือรับจ้างเพื่อนทำรายงาน นำข้อความของผู้อื่นมาเขียนในรายงานโดยไม่อ้างอิง และนำรายงานของผู้อื่นมาส่งเป็นของตนเอง นักศึกษาที่มีระดับคะแนนเฉลี่ย 2.50 – 2.99 มีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการมากกว่ากลุ่มอื่นในเรื่อง ส่งสัญญาณให้คำตอบกับเพื่อนในขณะที่สอบ และสร้างข้อมูลเท็จหรือรายงานเท็จ ส่วนนักศึกษาที่มีระดับคะแนนเฉลี่ย 2.00 – 2.49 มีแนวโน้มที่จะกระทำมากกว่ากลุ่มอื่นในเรื่อง จดบันทึกหรือนำเอกสารที่มีคำตอบเข้าห้องสอบ และส่งคำตอบให้กับเพื่อนในขณะที่สอบ

ความตั้งใจที่จะกระทำพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ

พฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการที่นักศึกษาส่วนใหญ่ คิดว่าเป็นไปได้ที่จะกระทำถ้ามีโอกาสมากที่สุด 5 อันดับ ได้แก่ การลอกแบบฝึกหัดเพื่อนหรือให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัด (ร้อยละ 71.9) เปลี่ยนแปลงข้อมูลบางส่วนเพื่อให้รายงานเป็นไปตามที่ต้องการ (ร้อยละ 58.1) สร้างข้อมูลเพิ่มเติมนอกเหนือจากที่ค้นคว้าหรือเก็บรวบรวมได้ (ร้อยละ 57.8) คัดแปลงข้อความจากรายงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเอง (ร้อยละ 52.1) และแอบดูคำตอบของเพื่อนขณะที่สอบ (ร้อยละ 50.4) รายละเอียดดังตารางที่ 2

นักศึกษาชายและนักศึกษาคหุญมีความตั้งใจที่จะกระทำพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการแตกต่างกันหลายลักษณะ โดยส่วนใหญ่ นักศึกษาชายมีแนวโน้มตั้งใจจะกระทำพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการมากกว่านักศึกษาคหุญ เรื่องที่นักศึกษาชายคิดว่าเป็นไปได้ที่จะกระทำมากกว่านักศึกษาคหุญ ได้แก่ จดคำตอบบนร่างกายเข้าห้องสอบ จดคำตอบบนเสื้อผ้า ส่งคำตอบให้เพื่อนขณะที่สอบ ลอกแบบฝึกหัดหรือให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัด นำข้อความของผู้อื่นมาเขียนรายงานโดยไม่อ้างอิง นำรายงานของผู้อื่นมาส่งเป็นของตนเอง สร้างข้อมูลเท็จหรือรายงานเท็จ สร้างข้อมูลเพิ่มเติมนอกเหนือจากที่ค้นคว้าหรือเก็บรวบรวมได้ และเปลี่ยนแปลงข้อมูลบางส่วนเพื่อให้รายงานเป็นไปตามที่ต้องการ ส่วนนักศึกษาคหุญตั้งใจจะกระทำมากกว่าในเรื่องลอกแบบฝึกหัดเพื่อนหรือให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัด

เมื่อเปรียบเทียบความตั้งใจจะกระทำพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการระหว่างชั้นปี ผลการวิเคราะห์แสดงว่านักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์มากกว่านักศึกษาชั้นปีอื่น ในเรื่องต่อไปนี้ จดบันทึกหรือนำเอกสารที่มีคำตอบเข้าห้องสอบ จดคำตอบบนร่างกาย จดคำตอบบนเครื่องเขียนเข้าห้องสอบ ส่งคำตอบให้เพื่อนในขณะที่สอบ แอบดูคำตอบของเพื่อนขณะที่สอบ และส่งสัญญาณให้คำตอบกับเพื่อนขณะที่สอบ

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างสาขาวิชาและระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมพบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญบางลักษณะ นักศึกษาสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์มีความตั้งใจจะกระทำพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการมากกว่าสาขาวิชาอื่นในเรื่อง จดบันทึกหรือนำเอกสารที่มีคำตอบเข้าห้องสอบ ส่งคำตอบให้เพื่อนขณะที่สอบ และแอบดูคำตอบของเพื่อนขณะที่สอบ นักศึกษาระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.50 – 2.99 มีความตั้งใจจะกระทำพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการมากกว่ากลุ่มอื่นในเรื่องจดบันทึกหรือนำเอกสารที่มีคำตอบเข้าห้องสอบ และจ้างเพื่อนหรือรับจ้าง

เพื่อนำรายงาน นักศึกษาระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00 – 2.49 มีความตั้งใจจะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการมากกว่ากลุ่มอื่นเรื่องส่งคำตอบให้เพื่อนขณะสอบ

ตารางที่ 2 ร้อยละของนักศึกษาที่ตั้งใจจะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ

ข้อที่	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
เป็นไปได้ที่จะ	44.3	34.3	38.9	27.8	41.3	50.4	48.0	71.9	46.0	52.1	49.7	33.1	44.1	57.8	58.1
ทำ															
ไม่	7.0	7.4	8.9	9.8	7.4	7.9	7.0	8.9	15.3	12.2	11.7	12.7	13.9	11.2	11.7
แน่ใจ															
เป็นไปได้	48.7	58.3	52.2	62.4	51.3	41.7	45.0	19.2	38.7	35.7	38.6	54.2	42.0	31.0	30.2
ไม่ได้ที่															
จะทำ															

การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ

พฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการที่นักศึกษาส่วนใหญ่รับรู้ว่าจะสามารถควบคุมได้หรือนักศึกษาเห็นว่าเป็นเรื่องที่สามารถทำได้ง่าย 5 อันดับแรก ได้แก่ ลอกแบบฝึกหัดเพื่อนหรือให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัด (ร้อยละ 75.3) เปลี่ยนแปลงข้อมูลบางส่วนเพื่อให้รายงานเป็นไปตามที่ต้องการ (ร้อยละ 61.4) สร้างข้อมูลเพิ่มเติมนอกเหนือจากที่ค้นคว้าหรือเก็บรวบรวมได้ (ร้อยละ 58.1) ดัดแปลงข้อความจากรายงานของเพื่อนมาเป็นของตน (ร้อยละ 55.2) และจ้างเพื่อนหรือรับจ้างเพื่อนทำรายงาน (ร้อยละ 52.5) สำหรับด้านการทุจริตในการสอบ พฤติกรรมที่นักศึกษาเห็นว่าสามารถทำได้ง่าย ได้แก่ แอบดูคำตอบของเพื่อนในขณะสอบ (ร้อยละ 42.0) ส่งสัญญาณให้คำตอบกับเพื่อนขณะสอบ (ร้อยละ 40.7) จดคำตอบบนเครื่องเขียนเข้าห้องสอบ (ร้อยละ 40.0) จดบันทึกหรือนำเอกสารที่มีคำตอบเข้าห้องสอบ (ร้อยละ 37.6) และส่งคำตอบให้เพื่อนขณะสอบ (ร้อยละ 33.3) ตามลำดับ

การเปรียบเทียบการรับรู้ความสามารถควบคุมพฤติกรรมระหว่างกลุ่มที่แตกต่างกันด้าน เพศ ชั้นปี สาขาวิชา และระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นว่า มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มบางลักษณะ โดยนักศึกษาชายส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะรับรู้ว่าการทุจริตในการสอบสามารถทำได้ง่ายกว่านักศึกษาหญิง และนักศึกษาชั้นปีที่ 2 รับรู้ว่าจะสามารถทำการทุจริตในการสอบและลอกแบบฝึกหัดได้ง่ายกว่านักศึกษาชั้นปีอื่น นอกนั้นไม่แตกต่างกัน

การคล้อยตามกลุ่มเพื่อนในการกระทำความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ

พฤติกรรมของกลุ่มเพื่อนที่นักศึกษารับรู้และคิดว่าจะทำตาม 5 อันดับแรก ได้แก่ เพื่อนทุจริตในการสอบ ซึ่งอาจทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบ (ร้อยละ 56.8) เพื่อนลอกการบ้านแล้วได้คะแนนดี (ร้อยละ 38.3) เพื่อนให้ผู้อื่นทำรายงานให้แล้วได้คะแนนดี (ร้อยละ 31.7) เพื่อนใช้ชีวิตดัดแปลงรายงานของผู้อื่นแล้วนำมาส่งเป็นรายงานของตน (ร้อยละ 31.7) และเพื่อนทุจริตในการสอบแล้วได้เกรดดี (ร้อยละ 30.9) รายละเอียดดังตารางที่ 3

นักศึกษามีแนวโน้มที่จะคล้อยตามกลุ่มเพื่อนมากกว่านักศึกษาหญิงเกือบทุกเรื่อง ยกเว้นเรื่องเพื่อนให้ผู้อื่นทำรายงานให้แล้วได้คะแนนดีที่ไม่แตกต่างกัน นักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีแนวโน้มที่จะคล้อยตามกลุ่มเพื่อนมากกว่านักศึกษาชั้นปีอื่น นักศึกษาสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์มีแนวโน้มที่จะคล้อยตามกลุ่มเพื่อนมากกว่านักศึกษาสาขาวิชาอื่น และนักศึกษาระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00 – 2.49 มีแนวโน้มที่จะคล้อยตามกลุ่มเพื่อนมากกว่านักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับอื่น

ตารางที่ 3 การคล้อยตามกลุ่มเพื่อนที่กระทำพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ

พฤติกรรมของกลุ่มเพื่อน	ไม่ทำตาม	ไม่แน่ใจ	ทำตาม
1. เพื่อนชวนกันวางแผนที่จะทุจริตในการสอบ	55.9	14.4	29.7
2. เพื่อนทุจริตในการสอบแล้วได้เกรดดี	52.8	16.3	30.9
3. เพื่อนทุจริตในการสอบ อาจทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบ	28.8	14.4	56.8
4. เพื่อนลอกการบ้านแล้วได้คะแนนดี	46.0	15.8	38.2
5. เพื่อนให้ผู้อื่นทำรายงานให้แล้วได้คะแนนดี	39.1	13.4	47.5
6. เพื่อนใช้ชีวิตดัดแปลงรายงานของผู้อื่นแล้วนำมาเป็นรายงานของตน	54.9	13.4	31.7
7. เพื่อนจ้างผู้อื่นทำรายงานให้	64.1	14.1	21.8
8. เพื่อนนำรายงานของผู้อื่นมาเป็นของตน	65.4	9.6	25.0
9. เพื่อนสร้างข้อมูลเท็จในการทำรายงาน/การทดลอง	65.3	12.7	22.0
10. เพื่อนเปลี่ยนแปลงข้อมูลบางส่วนเพื่อทำรายงานให้เป็นไปตามที่ ต้องการ	70.7	9.9	19.4

เจตคติต่อพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นว่า นักศึกษามีเจตคติทางลบต่อพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ หรือไม่เห็นด้วยกับพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ($M = 3.21$) เมื่อจำแนกเจตคติต่อพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ แต่ละด้านผลปรากฏว่า นักศึกษามีเจตคติทางลบต่อพฤติกรรม 3 ด้าน ได้แก่ การทุจริตในการสอบ ($M = 2.95$)

ความไม่ซื่อสัตย์ในการทำรายงาน ($M = 3.16$) และการสร้างข้อมูลเท็จ ($M = 3.01$) ส่วนเรื่องการลอกแบบฝึกหัดหรือลอกการบ้านนั้น นักศึกษามีเจตคติเป็นกลางหรือรู้สึกเฉย ๆ ($M = 3.72$)

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มปรากฏว่า นักศึกษาหญิงมีเจตคติทางลบต่อพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการมากกว่านักศึกษาชาย แสดงว่านักศึกษาชายมีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการมากกว่านักศึกษาหญิง ซึ่งสอดคล้องกับผลการรายงานตนเอง อย่างไรก็ตามนักศึกษาทั้งหญิงและชายมีเจตคติเป็นกลางต่อเรื่องการลอกแบบฝึกหัด การเปรียบเทียบเจตคติของนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีแตกต่างกัน สาขาวิชาแตกต่างกัน และมีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมแตกต่างกัน ปรากฏว่าได้ผลการศึกษากันเองเดียวกันคือ นักศึกษาทุกชั้นปี ทุกสาขาวิชา และทุกระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมมีเจตคติเป็นกลางต่อเรื่องการลอกแบบฝึกหัด และมีเจตคติทางลบต่อเรื่องการทุจริตในการสอบ ความไม่ซื่อสัตย์ในการทำรายงาน และการสร้างข้อมูลเท็จ

ตารางที่ 4 เจตคติต่อพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ

เจตคติด้าน	M	SD	ความหมาย
ทุจริตในการสอบ	2.95	1.34	เจตคติทางลบ
ลอกแบบฝึกหัด	3.72	1.26	เจตคติเป็นกลาง
ไม่ซื่อสัตย์ในการทำรายงาน	3.16	1.36	เจตคติทางลบ
สร้างข้อมูลเท็จ	3.01	1.34	เจตคติทางลบ
รวม	3.21	1.06	เจตคติทางลบ

ตัวแปรที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษา กับ ตัวแปรบุคคลและตัวแปรคุณลักษณะตามกรอบทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน ประกอบด้วย ตัวแปรเพศ ชั้นปี ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม ความตั้งใจกระทำพฤติกรรม การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน และเจตคติต่อความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ปรากฏว่า ตัวแปรส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ยกเว้นตัวแปรเพศที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับตัวแปรอื่น ส่วนตัวแปรชั้นปีและระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมมีความสัมพันธ์กับตัวแปรอื่นเล็กน้อย

พฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความตั้งใจมากที่สุด รองลงมาคือความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ความสามารถควบคุมพฤติกรรม การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน เจตคติต่อความไม่ซื่อสัตย์ และระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม แต่มีความสัมพันธ์ทางลบกับตัวแปรเพศ ส่วนตัวแปรชั้นปีไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมไม่

ข้อสัจธรรมทางวิชาการ ตัวแปรคู่ที่มีความสัมพันธ์กันทางบวกสูงสุดคือ ความตั้งใจกระทำ ความไม่ซื่อสัตย์กับการรับรู้ความสามารถควบคุมพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ

ตารางที่ 5 เมทริกซ์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

	ความตั้งใจ กระทำ ความไม่ซื่อสัตย์ ทางวิชาการ	การรับรู้ ความสามารถ ควบคุม พฤติกรรม	การคล้อย ตามกลุ่ม เพื่อน	เจตคติต่อ ความไม่ ซื่อสัตย์ทาง วิชาการ	เพศ ^a	ชั้นปี	ระดับคะแนน เฉลี่ยสะสม
พฤติกรรมไม่ ซื่อสัตย์ทาง วิชาการ	.30**	.22**	.25**	.15**	-.11**	.02	.17**
ความตั้งใจกระทำ พฤติกรรม		.64**	.46**	.34**	-.14**	.07	.05
การรับรู้ความ สามารถควบคุม			.36**	.27**	-.08*	.05	.11**
การคล้อยตาม กลุ่มเพื่อน				.41**	-.18**	.08*	-.05
เจตคติต่อ พฤติกรรม					-.19**	.04	-.06
เพศ ชั้นปี						-.08*	-.01 .02

* $p < .05$, ** $p < .01$ ^a ชาย = 1, หญิง = 2

ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณปรากฏว่า ตัวแปรที่สามารถทำนายพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการมี 3 ตัวแปร ได้แก่ ความตั้งใจกระทำพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม และการคล้อยตามกลุ่มเพื่อน โดยตัวแปรทั้งหมดสามารถอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการได้ร้อยละ 13 ตัวแปรที่ทำนายได้มากที่สุดคือ ความตั้งใจกระทำ ความไม่ซื่อสัตย์ รองลงมาคือ ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม และการคล้อยตามกลุ่มเพื่อน

ตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตัวแปรที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ

	b	SE b	β	t	Sig
ค่าคงที่	0.46			2.08	.04
ความตั้งใจ	.15	.03	.22	5.05	.00
เกรดเฉลี่ย	.28	.07	.16	4.24	.00
คล้อยตามเพื่อน	.13	.04	.16	3.64	.00

R Square = .13

การอภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยแสดงว่านักศึกษาประมาณร้อยละ 97 ที่รายงานตนเองว่าเคยกระทำความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการอย่างน้อย 1 ครั้ง มีเพียงประมาณ ร้อยละ 3 เท่านั้นที่รายงานว่าไม่เคยกระทำความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการเลย ซึ่งนับว่าสัดส่วนนักศึกษาที่เคยมีพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการค่อนข้างสูง แต่เมื่อพิจารณาลักษณะของพฤติกรรมที่กระทำ พฤติกรรมที่นักศึกษากระทำมากเป็นอันดับแรกคือ การลอกแบบฝึกหัดหรือให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัด อาจเป็นไปได้ว่านักศึกษารับรู้หรือคิดว่าการลอกแบบฝึกหัดไม่ใช่พฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ ซึ่งงานวิจัยนี้ไม่ได้ศึกษาการรับรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ถือว่าเป็นความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการและสาเหตุของพฤติกรรม ทำให้ไม่รู้สาเหตุที่แท้จริงที่นักศึกษาลอกแบบฝึกหัดกันมาก อย่างไรก็ตามการลอกแบบฝึกหัดเพื่อนย่อมมีผลกระทบต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถคิดหรือทำงานได้ด้วยตนเอง ขาดความพยายามและความคิดสร้างสรรค์ เป็นการส่งเสริมพฤติกรรมมั่งง่าย ซึ่งถ้านักศึกษาส่วนใหญ่ให้เหตุผลที่ลอกแบบฝึกหัดของเพื่อนเป็นเพราะอาจารย์ให้งานมากเกินไป แสดงให้เห็นว่านักศึกษขาดคุณลักษณะความมานะอดทนซึ่งเป็นผลมาจากการขาดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการควบคุมตนเอง (จงลักษณ์ สีหาราช, 2548)

พฤติกรรมที่นักศึกษากระทำมากเป็นอันดับที่สองคือการทุจริตในการสอบ โดยลักษณะที่กระทำมากที่สุดคือ แอบดูคำตอบของเพื่อน ส่งสัญญาณให้คำตอบกับเพื่อน และส่งคำตอบให้เพื่อนในขณะที่สอบ แสดงให้เห็นข้อบกพร่องของการดำเนินการสอบ การจัดที่นั่งสอบไม่เหมาะสม การไม่เข้มงวดจริงจังในการดำเนินการสอบ อาจกลายเป็นการส่งเสริมให้นักศึกษากระทำความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการเพิ่มขึ้น นอกจากนี้พฤติกรรมเปลี่ยนแปลงข้อมูลหรือสร้างข้อมูลเท็จปรากฏว่านักศึกษาเกินกว่าครึ่ง รายงานว่าเคยกระทำ รวมทั้งการลอกงานของผู้อื่นและการนำข้อความของผู้อื่นมาเขียนในรายงานโดยไม่อ้างอิง แสดงให้เห็นว่านักศึกษขาดความรับผิดชอบต่อผลการกระทำของตน และขาดความตระหนักถึงผลเสียที่จะตามมาจากการกระทำพฤติกรรมดังกล่าว

อย่างไรก็ตามเมื่อเปรียบเทียบกับผลการวิจัยที่ศึกษาพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษาอเมริกันพบว่าไม่แตกต่างกันมากนัก โดยผลการสำรวจนักศึกษา 5,000 คน จาก 99 มหาวิทยาลัย ในปี ค.ศ. 1963 ของ บาวเออร์ (Bower, 1964 อ้างถึงใน McCabe & Trevino, 1996) แสดงให้เห็นว่า 3 ใน 4 ของนักศึกษยอมรับว่า

เคยกระทำความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการอย่างน้อย 1 ใน 13 ลักษณะที่ระบุในแบบสอบถาม เช่น ลอกคำตอบของผู้อื่นขณะสอบ นำเอกสารที่ไม่ได้รับอนุญาตไปใช้ในการสอบ ลอกงานเพื่อน เป็นต้น และจากการศึกษาติดตามผลในมหาวิทยาลัยเดิมอีก 30 ปีต่อมา พบว่าการทุจริตในการสอบ การช่วยเหลือผู้อื่นในการทุจริต และลอกงานเพื่อน มีสัดส่วนนักศึกษาที่กระทำเพิ่มขึ้นมาก (McCabe & Bower, 1994 อ้างถึงใน McCabe & Trevino, 1996) ข้อเสนอแนะของ แมคเคบและเทรวินอ อาจนำมาประยุกต์กับนักศึกษาไทยได้ ซึ่งเสนอแนะว่าแนวโน้มการกระทำความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการที่เพิ่มขึ้นของนักศึกษาอาจจะสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมของการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่เปลี่ยนแปลงไป กล่าวคือมหาวิทยาลัยมีขนาดใหญ่ขึ้น ในขณะที่ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลลดลง และการแข่งขันที่สูงขึ้น ทำให้นักศึกษามีความเห็นแก่ตัวมากขึ้น จึงกระทำความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการเพราะเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน ดังนั้นมหาวิทยาลัยควรจะทำมาตรการจริยธรรมทางวิชาการ (Honour Codes) เพื่อส่งเสริมพฤติกรรมสุจริต และลดพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษาลง และเป็นแนวทางสำหรับอาจารย์ในการควบคุมจริยธรรมของนักศึกษา

นักวิจัยอื่นที่ศึกษาเรื่องพฤติกรรมทุจริตของนักศึกษาให้ข้อคิดเห็นว่า อาจเนื่องมาจากเจตคติต่อการศึกษาที่เปลี่ยนแปลงไป โนนิสและสวีย์ท์ (2001) เห็นว่าในปัจจุบันนี้นักศึกษารับรู้วามหาวิทยาลัยเป็นสถาบันที่สร้างความน่าเชื่อถือมากกว่าที่จะเป็นสถาบันที่ให้การศึกษา จึงทำให้นักศึกษายอมรับการทุจริตมากขึ้น นอกจากเจตคติต่อการศึกษาที่เปลี่ยนแปลงแล้ว เจตคติของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปทำให้เกิดพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ที่เป็นที่ยอมรับกันในโลกธุรกิจ นำมาสู่การลดความสำคัญเรื่องพฤติกรรมความซื่อสัตย์ในหมู่นักศึกษา งานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการกับพฤติกรรมที่ขาดจริยธรรมในโลกการทำงานโดยลอว์สัน (Lawson, 2004 อ้างถึงใน Brimble & Stevenson-Clarke, 2005) ได้เก็บข้อมูลจากนักศึกษาสาขาวิชาธุรกิจในนครนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่า นักศึกษามีความเข้าใจเป็นอย่างดีว่าอะไรคือพฤติกรรมที่มีจริยธรรมในโลกธุรกิจ แต่นักศึกษาก็มีความเชื่อว่าบุคคลในวงการธุรกิจบางครั้งจำเป็นต้องแสดงความไม่มีจริยธรรม เพื่อความก้าวหน้าในอาชีพ นอกจากนี้ยังพบว่ามีความสัมพันธ์สูงระหว่างนักศึกษาที่มีพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการกับเจตคติต่อพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ในโลกธุรกิจ นักศึกษาที่เคยทุจริตในการสอบหรือการทำรายงานมีแนวโน้มที่จะยอมรับพฤติกรรมที่ขาดจริยธรรมในโลกธุรกิจมากกว่า นักศึกษาที่ไม่เคยมีพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ

ข้อค้นพบจากงานวิจัยของลอว์สันให้ข้อเสนอแนะซึ่งน่าจะนำมาใช้อธิบายพฤติกรรมของนักศึกษาไทยได้ด้วย เพราะผลของโลกาภิวัตน์ทำให้บริบทสังคมทั่วโลกแทบจะไม่แตกต่างกัน ลอว์สันเสนอแนะว่าระดับความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษาที่เพิ่มขึ้น อาจจะสะท้อนระบบค่านิยมของคนรุ่นใหม่ต่อพฤติกรรมทุจริตในโลกปัจจุบัน ทำให้การทุจริตกลายเป็นพฤติกรรมที่เป็นบรรทัดฐานของนักศึกษา ภายใต้อคติหลายประการที่มีมากกว่าในอดีต ทำให้นักศึกษาทุจริตเพื่อให้ได้เกรดสูง เพื่อเป็นหนทางไปสู่การขอรับทุนการศึกษา และเพื่อผลตอบแทนหรือค่าจ้างที่สูงกว่า ดังนั้นจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งที่ผู้บริหารมหาวิทยาลัยต้องเข้าใจปัจจัยที่เป็นสาเหตุและทำให้นักศึกษามีพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ทั้งนี้เพื่อหาแนวทางส่งเสริมค่านิยมที่ถูกต้องให้กับนักศึกษา

การเปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการระหว่างกลุ่ม ได้แก่ เพศ ชั้นปี สาขาวิชา และระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม ผลการวิจัยยังไม่ชัดเจนว่านักศึกษาที่ชั้นปีและสาขาวิชาแตกต่างกันมีพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการแตกต่างกัน ส่วนความแตกต่างระหว่างเพศนั้น ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาชายมีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการมากกว่านักศึกษาหญิง นอกจากนี้ นักศึกษาชายก็มีแนวโน้มคล้อยตามกลุ่มเพื่อนมากกว่า รับรู้ความสามารถควบคุมพฤติกรรมได้มากกว่า และยอมรับความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการมากกว่านักศึกษาหญิง ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยในอดีตกับนักศึกษาของสหรัฐอเมริกาซึ่งชี้ให้เห็นว่า การทุจริตเกิดขึ้นในกลุ่มนักศึกษาชายมากกว่านักศึกษาหญิง แต่งานวิจัยในปัจจุบันแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาหญิงมีแนวโน้มทุจริตเพิ่มขึ้น อาจเป็นเพราะบทบาทที่เท่าเทียมกันระหว่างนักศึกษาชายกับนักศึกษาหญิงในสภาพแวดล้อมทางการศึกษา และงานวิจัยที่ชี้ว่ามีความสัมพันธ์ทางลบระหว่างความสามารถทางวิชาการกับการทุจริต (Crow & Spiller, 1998) แสดงว่านักศึกษาที่มีความสามารถทางวิชาการต่ำมีแนวโน้มที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการมากกว่านักศึกษาที่มีความสามารถทางวิชาการสูง ประเด็นนี้มีข้อโต้แย้ง เนื่องจากผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่า นักศึกษาที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมสูง มีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการมากกว่านักศึกษาที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำ อาจเป็นไปได้ว่านักศึกษาที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมสูงไม่ได้มีความสามารถทางวิชาการสูงด้วย ซึ่งถ้าสิ่งนี้เป็นจริงย่อมแสดงว่าระดับคะแนนหรือเกรดของนักศึกษาไม่ได้สะท้อนความสามารถที่แท้จริง เป็นไปได้หรือไม่ว่าระดับคะแนนเฉลี่ยที่สูงบางส่วนได้มาจากการทุจริต ดังนั้นคะแนนที่ได้จากการวัดน่าจะประกอบด้วยความคลาดเคลื่อนอีกประเภทหนึ่งคือ ความคลาดเคลื่อนจากการทุจริต (Cheating Error) นักวัดผลน่าจะศึกษาวิธีการวัดความคลาดเคลื่อนชนิดนี้ เพื่อทำให้คะแนนที่ได้จากการวัดมีความถูกต้องมากยิ่งขึ้น

ด้านการรับรู้ความสามารถควบคุมพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ นักศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่าการลอกแบบฝึกหัดเป็นพฤติกรรมที่มีโอกาสทำได้ง่ายมาก รองลงมาคือการสร้างข้อมูลเท็จ ความไม่ซื่อสัตย์ในการทำรายงานและการทุจริตในการสอบ ตามลำดับ มีรายงานการวิจัยของต่างประเทศที่ศึกษาตัวแปรที่สัมพันธ์กับโอกาสในการทุจริต แมคเคลและเทรวิน(1993) พบว่าความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการมีความสัมพันธ์ทางลบกับการรับรู้ว่าจะถูกรายงานพฤติกรรมไม่เหมาะสมวิทยาลัยทราบ และระดับความรุนแรงของการลงโทษ หมายความว่าถ้ามีการรายงานให้มหาวิทยาลัยทราบนักศึกษาก็มีแนวโน้มที่จะไม่กระทำความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ หรือถ้าหากการลงโทษค่อนข้างแรง นักศึกษาก็จะไม่กระทำเช่นกัน แต่ถ้าไม่มีการรายงานมหาวิทยาลัยหรือระดับการลงโทษค่อนข้างเบา นักศึกษามีแนวโน้มที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการมากขึ้น งานวิจัยอื่นที่ได้ผลตรงกัน ได้แก่ โนเวลและลอเฟอร์ (Nowell & Laufer, 1997) และฮัสเวล จับ และแวร์ริง (Haswell, Jubb & Wearing, 1999) พบว่าจากการสังเกต การทุจริตจะเกิดในชั้นเรียนขนาดใหญ่ เมื่อนักศึกษารู้ว่าโอกาสถูกจับได้มีน้อย และในชั้นเรียนที่ผู้สอนเป็นอาจารย์อาวุโส น้อย นอกจากนั้นฮัสเวล จับ และแวร์ริง (1999) ยังพบว่านักศึกษาที่ตั้งใจจะกระทำความผิดจะเลือกกระทำในสภาพแวดล้อมที่ไม่เสี่ยงที่จะถูกจับได้ ประกอบกับขนาดของการลงโทษ แต่ขนาดของการลงโทษ(หนัก-เบา) มีอิทธิพลมากกว่า

ความเสี่ยงที่จะถูกจับได้ แสดงว่านักศึกษามีแนวโน้มจะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ถ้าเห็นว่าเมื่อถูกจับได้แล้ว การลงโทษเบา

แมคเคบและเทรวิน (1996) พบว่าพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการมีความสัมพันธ์สูงกับการรับรู้พฤติกรรมของกลุ่มเพื่อน ซึ่งตรงกับผลการวิจัยนี้ที่พบว่า การคล้อยตามกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ โดยเฉพาะในกลุ่มนักศึกษาชาย อย่างไรก็ตามผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่านักศึกษาคิดจะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการตามกลุ่มเพื่อน ถ้าหากรับรู้ว่าการทุจริตของเพื่อนอาจทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบ หรือรับรู้ว่ามีเพื่อนทุจริตแล้วได้คะแนนดี นักศึกษาก็มีแนวโน้มจะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ด้วยเพราะเกรงว่าตนจะเสียเปรียบ ดังนั้นอาจารย์จะต้องเข้มงวดกวดขันในการเรียนและการสอบ ไม่ทำให้นักศึกษาที่สุจริตท้อแท้ ต้องระวังไม่ให้ผู้ที่กระทำความผิดทางวิชาการได้คะแนนดีกว่าผู้ที่สุจริต อาจารย์ควรจะมีบทบาทนำในการส่งเสริมจริยธรรมในชั้นเรียน เนื่องจากการนิ่งเฉยจะเป็นการเสริมแรงให้นักศึกษากระทำความไม่ซื่อสัตย์ ควรสื่อสารให้นักศึกษารู้ว่าพฤติกรรมใดถือว่าเป็นความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการและจะมีผลทางลบอย่างไรบ้าง มีผลการวิจัยของต่างประเทศหลายเรื่องที่แสดงให้เห็นว่าอาจารย์และนักศึกษามีการยอมรับพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการแตกต่างกัน นักศึกษามีแนวโน้มที่จะยอมรับการทุจริตมากกว่าอาจารย์ (Brimble & Stevenson-Clarke, 2005)

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการกับตัวแปรบุคคลและตัวแปรคุณลักษณะปรากฏว่า ตัวแปรที่สามารถทำนายความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษามี 3 ตัวแปร ได้แก่ ความตั้งใจกระทำความไม่ซื่อสัตย์ การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน และระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม โดยทั้งหมดสามารถทำนายพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษาได้ร้อยละ 13 แสดงว่ายังมีตัวแปรสาเหตุของความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการอีกหลายตัวแปรที่ยังไม่ได้นำมาศึกษา ดังนั้นหากใช้เทคนิคการวิเคราะห์โมเดลเชิงสาเหตุอาจทำให้ได้ตัวแปรที่อธิบายพฤติกรรมได้ครอบคลุมกว่านี้ และสามารถอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษาได้มากขึ้น ดังงานวิจัยของโบลิน (Bolin, 2004) ที่ศึกษาความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการในบริบทของพฤติกรรมเบี่ยงเบนและความล้มเหลว โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เส้นทางพบว่า พฤติกรรมทุจริตสามารถอธิบายได้ด้วยทฤษฎีอาชญากรรมของกอตเฟรดสันและเฮอร์ชชี (Gottfredson & Hirschi, 1990) ซึ่งอธิบายว่าสาเหตุหลักของพฤติกรรมเบี่ยงเบนคือการขาดการควบคุมตนเอง (Self control) การรับรู้โอกาสที่จะทำการทุจริต ปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มพวก และเจตคติต่อความไม่ซื่อสัตย์ ตัวแปรทั้งหมดร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษาได้ร้อยละ 40

แนวทางการแก้ไขปัญหายุทธศาสตร์ไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษา โบลิน (2004) เสนอแนะว่าเนื่องจากตัวแปรบุคลิกภาพ เช่น การควบคุมตนเอง มีการพัฒนามาตั้งแต่วัยเด็ก การปรับแก้ในระหว่างที่เป็นนักศึกษาคงทำได้ค่อนข้างยาก การแก้ไขสิ่งที่มีอิทธิพลต่อเจตคติของนักศึกษา เช่น การจัดทำประมวลจริยธรรมทางวิชาการ (Honor codes) น่าจะมีโอกาสประสบความสำเร็จในการลดพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษาได้ง่ายกว่า อย่างไรก็ตามมหาวิทยาลัยในประเทศสหรัฐอเมริกาหลายแห่งได้พยายามลดพฤติกรรมทุจริตโดยกำหนดนโยบายคุณธรรมทาง

วิชาการ แต่ปรากฏว่าผลของนโยบายกลับช่วยเพิ่มการทำหน้าที่ของอาจารย์ให้เข้มงวดขึ้นมากกว่าที่จะเพิ่มจริยธรรมของนักศึกษา (Von Dran, Callahan & Taylor, 2001)

การแก้ไขปัญหาด้วยการบรรจุรายวิชาจริยธรรมในหลักสูตรอาจจะได้ผลในการเพิ่มความตระหนักของนักศึกษาเรื่องจริยธรรมความประพฤติ แต่ผลที่มีต่อการควบคุมความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษายังไม่ชัดเจน มีผลการวิจัยแสดงว่าจริยธรรมศึกษาสามารถนำไปสู่การพัฒนาศีลธรรม แต่งานวิจัยหลายเรื่องชี้ให้เห็นว่าความสัมพันธ์ระหว่างการพัฒนาศีลธรรมกับการทุจริตของนักศึกษาไม่มีนัยสำคัญ โนนิสและสวิตท์ (Nonis & Swift, 2001) เสนอว่าควรสอดแทรกการสอนคุณธรรมและจริยธรรมในทุกรายวิชาดีกว่าการสอนวิชาจริยธรรมโดยเฉพาะ และเรียกร้องให้อาจารย์เป็นตัวแบบ (Role Model) ในการแสดงจริยธรรม ข้อเสนอแนะดังกล่าวข้างต้นน่าจะนำมาปรับใช้กับนักศึกษาไทยได้เพราะผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าพฤติกรรมของนักศึกษาไทยกับนักศึกษอเมริกันเรื่องพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการมีความคล้ายคลึงกัน

งานวิจัยเกี่ยวกับความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษาไทยในขณะนี้ยังมีไม่มากนัก งานวิจัยนี้จึงเป็นเรื่องแรก ๆ ที่ศึกษาพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษาอย่างเป็นระบบ โดยนำทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนมาเป็นกรอบในการศึกษา ในการวิจัยต่อไปอาจจะศึกษาให้ลึกซึ้งขึ้น เพื่ออธิบายความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ รวมทั้งตรวจสอบความตรงข้ามกลุ่ม เพื่อให้เข้าใจพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษาไทยดียิ่งขึ้น และนำไปสู่การหาแนวทางป้องกันและแก้ไขต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- จงลักษณ์ สีหาราช. (2548). โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่ส่งผลต่อความมานะอดทนในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาเทคโนโลยีวิทยาการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- นลินี สุวรรณโชติ. (2548). โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. เค้าโครงวิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาเทคโนโลยีวิทยาการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ประชา เหนระกุล. บรรณาธิการ. (2548, 1 เมษายน). “โคงสอบเข้าโรงเรียนนายสิบทหารบก”. *หนังสือพิมพ์เดลินิวส์*, หน้า 9. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ. (ม.ป.ป.). *ระเบียบว่าด้วยการศึกษาชั้นปริญญาตรี*. เข้าถึงได้จาก <http://recordsoffice.bu.ac.th/reg17.html>
- มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. (2547). *ระเบียบว่าด้วยการศึกษาชั้นปริญญาตรีพ.ศ. 2547*. เข้าถึงได้จาก <http://reg.psu.ac.th/regulation.asp>
- สุวพงศ์ จันฝังเพชร. บรรณาธิการ. (2547, 1 มีนาคม). “ผอ.สพท.ลพบุรีเขต 1 แฉ ร.ร.ทุจริต เอ็นที”. *หนังสือพิมพ์มติชนรายวัน*, หน้า 7.
- Ajzen, I. (1991). The theory of planned behavior. *Organizational Behavior and Human Decision Processes*, 50, 179-211.

- Ajzen, I. (2002). *Construction of a standard questionnaire for the theory of planned behavior*. Retrieved January 8, 2005, from <http://www.unix.oit.umass.edu/~ajzen/tpb.html>
- Beck, L., & Ajzen, I. (1991). Predicting dishonest actions using the theory of planned behavior. *Journal of Research in Personality, 25*, 285-301.
- Bolin, A. (2004). Self control, perceived opportunity and attitudes as predictors of academic dishonesty. *The Journal of Psychology, 138*(2), 101-115.
- Bowers, W. (1964). *Student dishonesty and its control in college*, Bureau of Applied Social Research, Columbia University, New York.
- Brimble, M., & Stevenson-Clarke, P. (2005). Perceptions of the prevalence and seriousness of academic dishonesty in Australian universities. *The Australian Educational Researcher, 32*(3), 19-44.
- Crown, D., & Spiller, M. (1998). Learning from the literature on collegiate cheating: a review of empirical research. *Journal of Business Ethics, 17*, 683-700.
- Gottfredson, M., & T. Hirschi. (1990). *A General Theory of Crime*. Stanford, CA: Stanford University Press.
- Harding, T.S., Carpenter, D.D., Finelli, C.J., & Passow, H.J. (2004). The influence of academic dishonesty on ethical decision making in the workplace: A study of engineering students. *Proceedings of the 2004 American Society for Engineering Education National Meeting*. Washington D.C.: ASEE (in print).
- Haswell, S., Jubb, P., & Wearing, B. (1999). Accounting students and cheating: A comparative study for Australia, South Africa, and the UK. *Teaching Business Ethics, 3*(3), 211-239.
- Jordan, A.E. (2001). College student cheating: the role of motivation, perceived norms, attitudes and knowledge of institutional policy. *Ethics and Behavior, 11*(3), 233-247.
- Lawson, R. (2004). Is classroom cheating related to business students' propensity to cheat in the real world? *Journal of Business Ethics, 49*(2), 189-199.
- McCabe, D., & Bowers, W. (1994). Academic dishonesty among male college students: a thirty year perspective. *Journal of College Student Development, 35*, 3-10.
- McCabe, D., & Trevino, L. (1993). Academic dishonesty: honour codes and other contextual influences. *The Journal of Higher Education, 64*(5), 522-538.
- McCabe, D., & Trevino, L. (1996). What we know about cheating in college. *Change, January/February*, 29-33.
- Nonis, S., & Swift, C. (2001). An examination of the relationship between academic dishonesty and workplace dishonesty: a multicampus investigation. *Journal of Education for Business, 77*(2), 69-77.
- Nowell, C., & Laufer, D. (1997). Undergraduate student cheating in the fields of business and economics. *Journal of Economic Education, 28*(1), 3-12.

Von Dran, G., Callahan, E., & Taylor, H. (2001). Can students' academic integrity be improved? Attitudes and behaviors before and after implementation of an academic integrity policy. *Teaching Business Ethics*. 54(2), 173-783.

Whitley, Jr., B.E., & Keith-Spiegel, P. (2002). *Academic dishonesty: An educator's guide*. Mahwah, NJ: Lawrence Erlbaum Associates.

<http://recordsoffice.bu.ac.th/reg17.html>

<http://reg.psu.ac.th/regulation.asp>

<http://reg.psu.ac.th/regulation.asp>

www.northwestern.edu/uacc/defines.html

www.colorado.edu/gtp/resources/handbook/acadethics.html

www.cs.uidaho.edu/~billjunk/AcademicHonesty.html

web.middlebury.edu/academics/honorcode/statement.htm